

DAVID
BALDACCIO

THRILLER

Onschuldig

De pers over David Baldacci

‘Als het gaat om actie, is Baldacci een van de besten.’

– NU.NL

‘Baldacci slaagt erin een mooie spanningsboog op te bouwen.’

– VN’S DETECTIVE & THRILLERGIDS

‘Dit is weer een boek in de beroemde stijl van David Baldacci. Vanaf het begin loopt het verhaal en de spanning die er direct in zit dwingt je tot doorlezen.’

– CULTUUR-NIEUWS.NL

‘De auteur heeft zijn naam gevestigd als schrijver van uitstekende thrillers. Ook nu weer slaagt hij erin een spannende intrige te verweven met overtuigende menselijke karakters.’

– NBD BIBLION

‘Als lezer heb je de eerste paar hoofdstukken het idee dat je geen boek leest, maar een film aan het bekijken bent. Baldacci schrijft heel begrijpelijk en bovenal spannend. Liefhebbers van de boeken van Baldacci komen met **De provocatie** opnieuw helemaal aan hun trekken.’

– LEESFANATEN.NL

‘Baldacci is een ster in het oproepen van complottheorieën. Het knappe is dat hoe vergezocht deze ook zijn, hij de waarheid zo weet te gebruiken dat het allemaal heel echt wordt.’

– AUTO REVIEW

Van dezelfde auteur

Het recht van de macht
Op eigen gezag
Duister lot
Vuil spel
Onder druk
In het hart
Nachtreizigers
De laatste man
Onbewaakt ogenblik
De samenzwering
Het uur van de zonde
De verzamelaars
Geniaal geheim
De verraders
Niets dan de waarheid
De rechtvaardigen
Familiieverraad
In het geheim
Verlos ons van het kwaad
Rechteloos
De zesde man
Die zomer
De provocatie

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl
voor informatie over al onze boeken en dvd's.

David Baldacci
Onschuldig

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

The Innocent

© 2012 by Columbus Rose, Ltd.

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB.

Vertaling

Hugo Kuipers & Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2012 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

**Dit boek is speciaal uitgevoerd in een
lettertype voor mensen met dyslexie:
dyslexie regular en bold / van studiostudio**

studiostudio[®]
GRAPHIC DESIGN

ISBN 978 94 005 0137 9

NUR 332

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (fsc) mag dragen.

Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Een flink deel van de grondstof is afkomstig uit bossen en plantages die worden beheerd volgens de regels van fsc. Van het

andere deel van de grondstof is vastgesteld dat hiervoor geen houtkap in de laatste resten waardevol bos heeft plaatsgevonden. Daarom mag dit papier het fsc Mixed Sources label dragen. Voor dit boek is het fsc-gecertificeerde Munkenprint gebruikt. Dit papier is 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt en wordt geleverd door Arctic Paper Munkedals AB, Zweden.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Mitch Hoffman,
mijn redacteur en, nog
belangrijker, mijn vriend.

1

Will Robie had tijdens de korte vlucht van Dublin naar Edinburgh goed op alle passagiers gelet en was er vrij zeker van dat er in het vliegtuig drieënvijftig toeristen en zestien Schotten zaten die naar huis terugkeerden. Robie was geen Schot en ook geen toerist.

Het vliegtuig deed er zevenenveertig minuten over om eerst de Ierse Zee en toen een groot stuk van Schotland over te steken. De taxirit vanaf het vliegveld kostte nog eens een kwartier van zijn leven. Hij logeerde niet in het Balmoral Hotel of het Scotsman of een van de andere vermaarde hotels in de eeuwenoude stad, maar had een kamer op de tweede verdieping van een gebouw met een vuile voorgevel, negen minuten heuvelopwaarts vanuit het stadscentrum. Hij kreeg zijn sleutel en betaalde contant voor één nacht. Hij droeg zijn kleine koffer naar de kamer en ging op het bed zitten. Het piepte onder zijn gewicht en zakte meer dan vijf centimeter in.

Een piepend, inzakkend bed – dat kreeg je als je zo'n goedkope kamer huurde.

Robie was een meter tweeëntachtig en woog tachtig kilo. Hij bezat een compact stel spieren dat het meer van snelheid en uithoudingsvermogen moest hebben dan van pure kracht. Zijn neus was een keer gebroken geweest doordat hij een fout had gemaakt. Hij had hem nooit laten rechtzetten, want die fout wilde hij nooit meer vergeten. Een van zijn kiezen was vals. Dat was tegelijk met de gebroken neus gebeurd. Zijn haar was

van nature donker en hij had er een hele bos van, ware het niet dat Robie het liever ongeveer een centimeter langer droeg dan de stekeltjeskop van een marinier. Hij had scherpe gelaatstreken, maar zorgde dat die snel werden vergeten door nooit iemand in de ogen te kijken. Hij had tatoeages op een arm en ook op zijn rug. Een daarvan stelde een grote tand van een witte haai voor. De andere was een rode veeg die eruitzag als een vlamme bliksemschicht. Ze camoufleerden doeltreffend oude littekens die slecht waren geheeld. En ze hadden allebei betekenis voor hem. De beschadigde huid was een uitdaging geweest voor de man die de tattoos bij Robie had gezet, maar het resultaat was bevredigend.

Robie was negenendertig en zou de volgende dag veertig worden. Hij was niet naar Schotland gekomen om die persoonlijke mijlpaal te vieren. Hij was hier gekomen om te werken. Van de driehonderdvijfenzestig dagen in een jaar werkte hij ongeveer de helft, inclusief de reizen die hij daarvoor moest maken.

Robie keek naar de kamer. Die was klein, adequaat, onopgesmukt, strategisch gelegen. Hij had niet veel nodig. Hij had niet veel bezittingen en nog minder behoeften.

Hij stond op, liep naar het raam en drukte zijn gezicht tegen de koele ruit. De hemel was somber. Zo ging het vaak in Schotland. Doorgaans werd in Edinburgh een volle dag zon door de inwoners dankbaar en met verbijstering begroet.

Ver links van hem stond Holyrood Palace, de officiële Schotse residentie van de koningin. Hij kon het paleis vanuit de kamer niet zien. Een heel eind naar rechts

stond Edinburgh Castle. Dat gehavende, oude gebouw kon hij ook niet zien, maar hij wist precies waar het was. Hij keek op zijn horloge. Nog acht uur te gaan.

Uren later maakte zijn inwendige klok hem wakker. Hij verliet zijn kamer en liep naar Princes Street. Hij kwam langs het majestueuze Balmoral Hotel, dat zo kenmerkend was voor het stadscentrum.

Hij bestelde een lichte maaltijd en dronk er een glas kraanwater bij, en nam niets van de grote verzameling stouts die op een bord boven de bar werd aangeboden. Onder het eten keek hij een tijdje naar een straatartiest die op een eenwieler met slagmessen jongleerde en het publiek vergastte op grappige verhalen die hij met een aangedikt Schots accent vertelde. En dan was er een man die zich had uitgedost als de onzichtbare man die voorbijgangers aanbood om voor twee pond met hem op de foto te gaan.

Na zijn maaltijd kuierde hij naar Edinburgh Castle. Hij kon het vanuit de verte al zien. Het was groot en indrukwekkend en niet één keer met geweld ingenomen, alleen door list.

Hij klom naar het hoogste punt van het kasteel en keek uit over de sombere Schotse hoofdstad. Hij streek met zijn hand over kanonnen die nooit meer een schot zouden lossen. Hij liep naar links en keek naar de onmetelijke zee, die Edinburgh eeuwen geleden tot zo'n belangrijke havenstad had gemaakt, toen het een komen en gaan was van schepen die hun vracht losten en nieuwe lading innamen. Hij strekte zijn stijve ledematen, voelde iets kraken en daarna een plof in zijn linkerschouder.

Veertig jaar.

Morgen.

Maar dan moest hij de volgende ochtend wel zien te halen.

Hij keek op zijn horloge.

Nog drie uur.

Hij verliet het kasteel en liep een zijstraat in.

Hij zocht zijn toevlucht onder een terrasluifel voor een plotselinge koude regenbui en dronk een kop koffie.

Later kwam hij langs een bord voor de spookrondleiding door het ondergrondse Edinburgh, uitsluitend voor volwassenen, die pas plaatsvond als het helemaal donker was. Het was bijna tijd. Robie had elke stap, elke bocht, elke beweging die hij moest maken uit zijn hoofd geleerd. Om inleven te blijven.

Zoals altijd moest hij maar hopen dat het genoeg was.

Want Will Robie wilde niet doodgaan in Edinburgh.

Even later kwam hij een man tegen die hem toeknikte.

Het was maar een heel kleine hoofdbeweging, niets meer dan dat. Toen was de man weg en Robie stapte door de deuropening waaruit de man was gekomen. Hij deed de deur achter zich op slot en versnelde zijn pas. Zijn schoenen hadden rubberen zolen. Ze maakten geen geluid op de stenen vloer. Na tweehonderd meter zag hij de deur aan de rechterkant. Die maakte hij open. Aan een haakje hing een oude monnikspij. Hij trok hem aan en zette de kap op. Daar lagen nog meer dingen voor hem klaar. Allemaal noodzakelijk.

Handschoenen.

Een nachtbril.

Een recorder.

Een Glock-pistool met geluiddemper.

En een mes.

Hij wachtte en keek elke vijf minuten op zijn horloge.

Zijn horloge liep tot op de seconde gelijk met dat van iemand anders.

Hij opende een volgende deur, liep naar beneden, kwam bij een rooster in de vloer, lichtte het op en roetsjte omlaag langs een paar ijzeren stangen die in de steen waren aangebracht. Hij kwam geluidloos op de vloer neer, bewoog zich naar links, telde zijn passen. Boven hem was Edinburgh. Tenminste, het ‘nieuwe’ gedeelte. Hij was nu in het ondergrondse Edinburgh, het territorium van spoken en rondleidingen. Daar bevonden zich onder andere de gewelven onder South Bridge en gedeelten van het oude Edinburgh, zoals Mary King’s Close. Hij glipte door de donkere gangen van natuursteen en baksteen en kon met zijn krachtige nachtbril alles scherp zien. Aan de muren hingen op min of meer regelmatige afstand van elkaar elektrische lampen. Maar evengoed was het hier beneden nog heel donker.

Hij kon de stemmen van de doden om hem heen bijna horen. Volgens plaatselijke overleveringen zou de pest in de zeventiende eeuw vooral de verarmde delen van de stad – zoals Mary King’s Close – zwaar hebben getroffen. Om verspreiding van de ziekte te voorkomen zou de gemeente de mensen daar voorgoed hebben ingemetseld. Robie wist niet of het al of niet waar was, maar het zou hem niet verbazen als het wel zo was. Soms gingen beschavingen zo met bedreigingen om, of ze nu echt of ingebeeld waren. Ze metselden ze in. Het was wij of zij. De sterksten overleven. Jij sterft opdat ik kan leven.

Hij keek op zijn horloge.

Nog tien minuten.

Hij liep langzamer, paste zijn tempo aan om enkele seconden eerder aan te komen. Voor alle zekerheid.

Hij hoorde hen voordat hij hen zag.

Het waren er vijf, de gids niet meegerekend. De man en zijn lijfwachten.

Ze zouden gewapend zijn. Ze zouden er klaar voor zijn.

De lijfwachten zouden denken dat dit de ideale plaats voor een hinderlaag was.

Ze hadden gelijk.

Het was dom van de man om hier te komen.

Dat was het.

Het moest wel een heel aantrekkelijk lokkertje zijn.

En dat was het.

Het was zo gigantisch dat het volkomen bullshit was.

Maar de man was er toch, want hij wist niet beter.

Waardoor Robie zich afvroeg hoe gevaarlijk de man werkelijk was. Maar dat ging hem niet aan.

Nog vier minuten te gaan.

2

Robie ging een laatste bocht om. Hij hoorde de gids praten. De man draaide zijn uit het hoofd geleerde verhaal af met een mysterieuze, spookachtige stem. Melodrama verkoopt goed, dacht Robie. En trouwens, die unieke stem was van essentieel belang voor zijn plannen van vanavond.

Verderop was een bocht naar rechts. De rondleiding was op weg daarheen.

Robie ook, maar dan vanuit tegengestelde richting. De timing luisterde zo nauw dat hij beslist geen fout mocht maken.

Robie telde zijn passen. Hij wist dat de gids hetzelfde deed. Ze hadden zelfs met de lengte van hun passen geoefend om ze precies op elkaar af te stemmen. Zeven seconden later kwam de gids, die even lang was als Robie, hetzelfde postuur had en net zo'n pij droeg, de hoek om, niet meer dan vijf stappen voor het groepje van de rondleiding uit. Hij had een zaklantaarn in zijn hand. Dat was het enige wat Robie niet kon nadoen, want hij moest zijn handen natuurlijk vrij hebben. De gids sloeg links af en verdween in een in de rotswand uitgehouwen spleet die naar een andere ruimte met een andere uitgang leidde.

Zodra hij dat zag, draaide Robie zich snel om en keerde hij zijn rug toe naar de groep mannen die even later de hoek om zou komen. Hij bewoog zijn hand naar de recorder die aan de riem onder zijn pij hing en zette hem aan. De dramatische stem van de gids bulderde door de

gang en zette het verhaal voort dat hij even had onderbroken toen hij de hoek om ging.

Robie had er een hekel aan om met zijn rug naar mensen toegekeerd te staan, maar in dit geval kon het niet anders. De mannen hadden zaklantaarns. Als hij zijn gezicht naar hen toe draaide, zouden ze zien dat hij niet de gids was. Dat hij niet het woord deed. Dat hij een nachtbril op had. De stem dreunde door. Hij liep een eindje door.

Minderde vaart. Ze haalden hem in. Hun lichten gleden over zijn rug. Hij hoorde hen ademen. Rook hun geur. Zweet, reukwater, de knoflook die ze in hun maaltijd hadden gehad. Hun laatste maaltijd.

Of de mijne; dat hangt ervan af hoe het gaat.

Het was zover. Hij draaide zich om.

Met een diepe messteek schakelde hij de voorste man uit. Die viel op de vloer en drukte met zijn hand op zijn opengesneden organen. Robie schoot de tweede man in het gezicht. Het geluid van het gedempte schot klonk als een harde klap. Het weerkaatste tegen de rotswanden en vermengde zich met de kreten van de stervende mannen.

Nu kwamen de anderen in actie, maar het waren geen echte professionals. Zij aasden op zwakke, incapabele mensen. Robie was geen van beide. Er waren er nog drie over, maar van slechts twee van hen kon hij moeilijkheden verwachten.

Robie wierp het mes en de punt eindigde in de borst van de derde man. Die viel neer met een nagenoeg in tweeën gespleten hart. De man achter hem vuurde, maar Robie had zich al verplaatst terwijl hij de derde man als schild gebruikte. De kogel sloeg in de rotswand in. Een deel

bleef in de wand steken, een ander deel ketste terug en boorde zich in de wand ertegenover. De man vuurde een tweede en derde keer, maar hij miste zijn doel omdat zijn subtiele motoriek werd aangetast door een hoogopgelopen adrenalinegehalte, zodat hij niet goed kon richten. Hij schoot wanhopig zijn hele magazijn lukraak leeg. Kogels sloegen in de harde rotswanden in. Een ervan trof na het terugketsen de eerste man in zijn hoofd. Die kogel doodde hem niet, want de man was al doodgebloed en doden konden geen twee keer sterven. De vijfde man had zich met zijn handen boven zijn hoofd op de harde vloer geworpen.

Robie had het allemaal gezien. Hij liet zich op de vloer vallen en schoot één keer in het voorhoofd van man nummer vier. Zo noemde hij hen. Nummers. Mannen zonder gezicht. Gemakkelijker te doden.

Nummer vijf was nu de enige die nog over was.

Nummer vijf was de enige reden waarom Will Robie die dag naar Edinburgh was gevlogen. De anderen waren bijzaak, in het grote plan waren ze van geen enkel belang.

Nummer vijf stond op en deed een stap achteruit toen Robie overeind kwam. Nummer vijf had geen wapen. Dat had hij niet nodig gevonden. Wapens waren beneden zijn waardigheid. Ongetwijfeld dacht hij daar nu heel anders over.

Hij smeekte. Hij jammerde. Hij zou betalen. Zoveel als hij wilde. Toen het pistool op hem werd gericht, ging hij over op bedreigingen. Hoe belangrijk hij wel niet was. Hoe machtig zijn vrienden wel niet waren. Wat hij met Robie zou doen. Hoe slecht het met Robie zou aflopen. Met hem en zijn hele familie.

Robie luisterde er niet naar. Hij had het allemaal al eerder gehoord.

Hij schoot twee keer.

De rechter- en linkerkant van de hersenen. Altijd dodelijk. En deze avond ook.

Nummer vijf viel met zijn gezicht op de stenen vloer en slingerde met zijn laatste ademtocht een scheldwoord naar Robies hoofd dat ze geen van beiden verstonden. Robie draaide zich om en liep door dezelfde spleet in de rotswand als de gids.

Schotland had hem niet gedood.

Daar was hij dankbaar voor.

Na de moord op die vijf mannen sliep Robie als een roos. Hij werd om zes uur wakker en ontbeet in een cafetaria verderop.

Later liep hij naar het Waverley Station naast het Balmoral Hotel en nam daar de trein naar Londen. Ruim vier uur later arriveerde hij op King's Cross Station en nam een taxi naar vliegveld Heathrow. Later die middag steeg de 777 van British Airways op. Met lichte tegenwind landde het vliegtuig zeven uur later op vliegveld Dulles bij Washington. In Schotland was het bewolkt en koud geweest, maar hier, aan de oostkust van Amerika, was het warm en droog. De zon was al een heel eind naar de westelijke horizon gezakt. In de loop van de warme dag waren er wolken ontstaan, maar er zou geen onweer van komen, want er zat geen vocht in de lucht. Moeder Natuur kon alleen maar dreigen. Voor de terminal van het vliegveld stond een auto op hem te wachten. Een anonieme auto. Een zwarte suv.

Een nummerbord van de overheid.

Hij stapte in, maakte zijn gordel vast en pakte een **The Washington Post** op die op de stoel naast hem lag. Hij vertelde de chauffeur niet waar hij heen wilde. Dat wist hij wel.

Er was verrassend weinig verkeer op de Dulles Toll Road.

Robies telefoon trilde. Hij keek naar het scherm.

Eén woord: **Gefeliciteerd**.

Hij stopte de telefoon weer in de zak van zijn jasje.

‘Gefeliciteerd’ was het verkeerde woord, vond hij.

‘Bedankt’ zou ook het verkeerde woord zijn. Eigenlijk wist hij niet wat het goede woord was als iemand vijf mensen had gedood.

Misschien was er geen goed woord. Misschien kon je maar beter zwijgen.

Hij kwam bij een gebouw in een zijstraat van Chain Bridge Road in het noorden van Virginia. Er zou geen debriefing worden gehouden. Het was beter om niets vast te leggen. Als het tot een onderzoek kwam, zou niemand gegevens vinden, want die waren er niet.

Maar als het misging, zou Robie er alleen voor staan.

Hij liep naar een kantoorruimte die niet officieel van hem was maar waar hij soms gebruik van maakte. Hoewel het laat was, waren er in het gebouw nog mensen aan het werk. Ze praatten niet tegen Robie. Ze keken niet eens naar hem. Hij wist dat ze geen idee hadden van wat hij deed, maar wel wisten dat ze geen contact met hem moesten zoeken.

Hij ging aan een bureau zitten, drukte op een paar toetsen van de computer, verstuurde een paar mailtjes en staarde uit een raam dat niet echt een raam was.

Het was alleen maar een kast met gesimuleerd zonlicht, want een echt raam was enkel een gat waar anderen doorheen konden komen.

Een uur later kwam er een dikke man in een gekreukt pak met een deegwitte huid binnen. Ze begroetten elkaar niet. De dikzak legde een usb-stick voor Robie op het bureau neer. Toen draaide hij zich om en liep weg. Robie keek naar het zilverkleurige voorwerp. De volgende opdracht lag al klaar. De laatste jaren waren ze elkaar steeds sneller opgevolgd.

Robie stopte de usb-stick in zijn zak en ging weg. Ditmaal reed hij zelf, in een Audi die in de aangrenzende garage geparkeerd stond. Het voelde comfortabel aan toen hij achter het stuur ging zitten. Hij had de Audi al vier jaar. Hij reed ermee langs de controlepost. De bewaker keurde hem ook geen blik waardig.

De onzichtbare man in Edinburgh. Robie wist precies hoe dat voelde.

Zodra hij op de openbare weg was, schakelde hij en meerderde vaart.

Zijn telefoon trilde opnieuw. Hij keek op het scherm. **Gefeliciteerd met je verjaardag.**

Hij kon er niet om glimlachen. Het enige wat hij deed, was de telefoon op de stoel naast hem laten vallen en gas geven.

Er zouden geen taart en geen kaarsjes zijn.

Onder het rijden dacht Robie aan de ondergrondse tunnel in Edinburgh. Vier van de dode mannen waren lijfwachten, harde, wanhopige mannen die naar verluidt in de afgelopen vijf jaar minstens vijftig mensen hadden vermoord, onder wie een aantal kinderen. De vijfde man, met de twee gaten in zijn hoofd, was Carlos Rivera,

handelaar in heroïne en tieners voor prostitutie. Hij was immens rijk en zogenaamd op vakantie in Schotland geweest. Robie wist echter dat Rivera in werkelijkheid naar Edinburgh was gekomen om op hoog niveau met een Russische misdaadtsaar te bespreken hoe ze hun zakelijke belangen konden combineren. Zelfs misdadigers mochten graag globaliseren.

Robie had opdracht gekregen Rivera te doden, maar niet vanwege diens drugs- en mensenhandel. Rivera moest sterven omdat de Verenigde Staten hadden gehoord dat hij van plan was met behulp van hoge generaals uit het Mexicaanse leger een coup in Mexico te plegen. De regering die daaruit zou voortkomen, zou geen vriend van de Verenigde Staten zijn geweest, en dus moest daar een stokje voor worden gestoken. De bijeenkomst met de Russische misdaadtsaar was in scène gezet, een lokkertje. Er was geen tsaar en ook geen ontmoeting. De lastige Mexicaanse generaals waren ook dood, vermoord door mannen als Robie.

Nadat Robie was thuisgekomen, liep hij twee uur door de donkere straten. Hij waagde zich bij de rivier en keek naar de koplampen die aan de kant van Victoria door de duisternis priemden. Over het kalme oppervlak van de Potomac gleed een politieboot voorbij.

Hij keek naar de morsige, maanloze hemel; een taart zonder kaarsen.

Gefeliciteerd met jezelf.